

Laba diena, urvinis žmogau!

Jei nesupyksi, vadinsiu tave švelniai – Urvinuku. Kaip gyveni? Kaip sekasi medžioklėje? Ar dažnai pasiseka sumedžioti mamutą? Girdėjau, kad mamutai labai dideli ir turi storą kailį. Ar tai tiesa? Pas mus mamutų nebėra, liko tik drambliai, kiek žinau, šiek tiek panašūs į mamutus. Norėjau paklausti, gal jau prisijaukinai šunį? Jei ne, tai patariu kuo greičiau tai padaryti. Smagu turėti keturkojį draugą. Aš tokį turiu. Bet tiek to, užteks čia tuščiai plepėti. Skubu prie reikalo. Taigi rašau tau šį laišką, nors nesu tikra, ar tu jį perskaityti. Ko gero nemoki skaityti... Bet vis tiek parašysiu, nes be galo noriu tau papasakoti apie dabartinį mūsų pasaulį.

Rašau tau iš du tūkstančiai devynioliktų metų. Dabar ne tik kad mamutų niekur nerasi (na, nebent kokiam muziejuje pasišiaušusią iškamšą), bet iš nuostabos atvėptų tavo stambus apatinis žandikaulis, kaip pasikeitė pasaulis. Dabar visur elektroniniai išmanieji prietaisai, automobiliai, telefonai, netgi robotai... Visko net neišvardinsiu.

Puikus prietaisas yra automobilis. Patikėk, Urvinuk, su juo keliauti daug patogiau nei apsižergus arklį ar elnią. Panašumo, tiesa, yra: jį reikia valdyti, nes kitaip kaip elnias ar arklys gali nukrypti nuo kurso. Vietoj keturių eiklių kojų automobilis turi keturis ratus. Tiesa, už tą stebuklą-ratą- dėkojame tau, urvinis žmogau. Keliaudamas automobiliu gali pasijausti tarsi lindis mažoje oloje. „Kiek nepatogu“- pamansys tu. Tikrai ne. Jame šviesu, kuo puikiausiai gali matyti, kas yra aplinkui. Šaltą žiemą ten net ugnies nereikia kurti, yra mygtukas, kurį paspaudus pradeda pūsti šiltas vėjelis. Taigi automobilis puiki ir patogi priemonė keliauti. Be jos mes jau nebeįsivaizduojame savo gyvenimo. Tik gaila, kad šis mūsų geležinis arklys nėra toks ekologiškas ir saugus, koks būdavo tavasis. Jis teršia aplinką, kartais būna neprotingai greitas ir atneša ne naudos, o skausmo.

Noriu pristatyti dar porą šių laikų pasaulio stebuklų. Tai išmanusis telefonas ir internetas. Jais galime susisiekti su žmonėmis, esančiais bet kurioje pasaulio vietoje. Mums nebereikia garsinių ar dūmų signalų, kad praneštume apie pavojų. Telefonus reikia maitinti kaip kokius vilkus, bet ne mėsa, o elektra. Nors ši „būtybė“ labai žmonėms naudinga, tačiau ji yra ir labai pavojinga. Panaši tarsi į kokią mešką, o gal labiau į skaudžiai kandantį vabalą. Iš tų telefonų ir keliauja mūsų balsai tarsi kokie nematomi vabaliukai. Dar puikesnis ir patogesnis būdas mums susisiekti yra internetas. Dauguma taviškių pasakytų (o ir mūsų laikų dauguma žmonių taip mano), kad internetas yra visagalis tarsi koks genties vadas ar žynys. Kaip jau minėjau, šios mūsų gyvenimą palengvinančios technologijos yra labai galingos. Gaila, bet savo galią kartais sutelkia ir į neigiamus dalykus. Jos mums sukelia įvairiausias ligas, priklausomybes, kenkia mūsų tarpusavio žmogiškiesiems santykiams.

Kaip bebūtų keista, bet toliau kalbėdama apie grėsmes galėčiau paminėti maistą. Taip, tavo gyvenamais laikais maistą gauti būdavo labai pavojinga. Medžiodavote rizikuodami gyvybe, neturėdami tinkamų ginklų ir prietaisų tam maistui paruošti. O šiais laikais, galima sakyti, tas maistas jau būna „sumedžiotas“, dažnai jau ir paruoštas, tereikia jį pasiimti iš parduotuvės lentynos. Bet ir čia bėda... Mes dažnai nebevertiname to lengvai gaunamo maisto, valgome nesveikai, nesaikingai, dėl to dažnai kankinamės nuo įvairiausių ligų.

Taigi, Urvinuk, kaip galėtum pagalvoti, tas pasaulis nuo tavo laikų iki dabar ne taip jau ir pasikeitė: visokie mirtini pavojai žmogaus tykojo ir akmens amžiuje, įvairios grėsmės mus persekioja ir dabar. Daugiau aš tau apie šių laikų pasaulį kol kas nebepasakosiu, nes tiksliai nežinau, ar išvis suprasi, ką norėjau pasakyti. Todėl atsisveikinu: spaudžiu tavo įsivaizduojamą grublėtą ir tvirtą dešinę ir linkiu nepavargti nei tau, nei tavo būsimoms kartoms tobulėti.

Milijonus metų nuo tavęs nutolusi tavo giminaitė (ne)urvinė mergaitė Rūta.